

Ääniä, värejä ja itsekuria Pariisin XII Biennalissa

Sinä päivänä jolloin Pariisin nuorten bien-naali ei enää häiritse, voidaan soittaa sen kuolinkelloja. Kun se ei enää herätä kiivasta polemiikkia eikä saa vastustajia ja puolusta-jia käymään toistensa tukkaan. Se hetki ei ole vielä tullut, vaikka liike jatkuukin vähän kesympään ja maltillisempaan suuntaan — kutsutaan sitä sitten korkeaksi tasoksi, laa-duksi, viisastumiseksi tai vaikka kansainväli-sen modernin taiteen valtatieksi.

Enemmän rahaa on saatu, kehuu nuorekas kulttuurimi-nisteri Jack Lang. Vähem-män tilaa on saatu, toteaa näyttelyssä kävijä: johtuuko-han Ranskan nykyisestä poliiti-tisestä oppositiosta tuo Pariisin kaupunginmuseon kitsaus — neliöitä on suotu niukemmin kuin edellisvuosina. Joka ta-pauksessa kadun kulkijaa ihastuttaa se, että ulkoilmaan, Seinen rannan lähituntumiin, on sijoitettu koko joukko taide-teoksia, soivia ja vähän myl-vähteleviäkin, aina syystuulen — ja kulkijan oman hyvän tai pahan tuulen mukaan.

Taidekorkeakoulussa, Beaux-Arts'issa, on kyllä ark-китеhtuuria ja Pompidou-keskuksessa sellaisia geografi-sia tietoristeyksiä, missä tätä modernia taidetta luodaan, mutta plastiset taiteet ovat pe-rinteellisesti Pariisin kaupun-ginmuseossa eikä siellä onnek-si voi olla törmäämättä suoma-laisiinkaan, niin taiteilijoihin kuin teoksiin. Näytteillä onkin hyvä valikoima viideltä suoma-laiselta (Martti Aihla, Ma-rika Mäkelä, Marja Ka-nervo, Leena Luostari-nan ja Olli Lyytikäinen). Kansallisena komissaarinam-me on, kuten kaksi vuotta sit-ten, Paul Osipow.

Avaruudesta ja kotoa

Älkää sitten yhtään häm-mästykö, jos teidät ottaa vas-taan kaksi kiekuvaa kukkoa tai moottorisaha ulvoo aivan ovensuussa — johan ennakko-tiedot kertoivat, että äänille yleensä ja musiikille erikoisesti on suotu oma leijonanosa näyt-telystä. Voitte myös astua her-mafrodiitin luolaan ja nähdä ihanaa ympäristötaiteen värit-tämää unta klassisten patsai-den ja modernien diaheijasti-mien keskellä, avaruudesta



Pariisi

Mirja Bolgär

tulleiden elektroniänten säes-tyksellä.

Näyttelyn ranskalainen pää-komissaari Georges Bou-daille oli onneksi varoittanut — jos nyt 23 vuoden kokemus-ten jälkeen enää varoitusta tarvittiin — että spektaakkeli-le, happening-tyylisille tapah-tumille, on varattava oma osansa, jotta suuri yleisö saa-taisiin kiinnostumaan uusim-man taiteen usein vaikeatajui-sista virtauksista.

Tämä spektaakkeli on usein kinettistä, liikkuvaa, omalaa-tuisesti inhaitelevaa ja vinku-vaa esitystä, mutta usein myös kesyä ja kurinalaista video-ohjelmaa. Monitorien edessä istuukin vielä nuorempaa ylei-söä kuin taiteilijat itse ja var-masti hartaammin keskitty-neenä kuin lyseoissaan tai Sor-bonnen luennoilla.

Paul Osipow, joka on ollut jo kolme vuotta Biennalin suoma-laisena komissaarina, sai pitää katraansa koossa ja var-jella teoksia silmä tarkkana. Jos hän avajaispäivänä rohke-ni edes hetkeksi poistua museosta, siirtyi jokin vieras pöy-tä (täällä ne ovat, kuten mini-tuolitkin, taideteoksia) Martti Aihan kevyiden bambutöiden harmoniaa särkemään.

Ja Luoja tietää miten bambu "veistosten" käy marraskuun 14. päivään mennessä, jolloin näyttely suljetaan; jo avajaisil-lan yleisö heilutteli niitä kas-

Uusi Suomi (Helsinki)
10 october 82

